

Mowgli

SOROUR DARABI

Welke honden zijn welkom in de jungle?

Jasper Delva

Gezien op 20 mei 2021
Beursschouwburg, Brussel
Kunstenfestivaldesarts

Sorour Darabi doet andermaal het Kunstenfestivaldesarts aan, en weer stelt de Iraanse performer, deze keer in de solo ‘Mowgli’ het lichaam als een wit-zwart, of-of gegeven in vraag. Wie of wat is er welkom in de jungle waar alles open ligt? Het is een beklijvende, soms hysterische ontdekkingstocht, die de genormaliseerde genderopvattingen van hun schijnbare ‘natuurlijkheid’ wil ontdoen.

20 MEI 2021

De gouden zaal van de Beurschouwburg is geheel verduisterd, met zwarte gordijnen rondom. Op de vloer ligt een grijzig tapijt dat tegen de wanden met een kleine boog omhoog loopt. Op het duistere podium ontwaar je maar net een harig hoopje. Het doet wat denken aan een hond.

De duistere ruimte loopt vol met muziek. Ik hoor ‘MOWGLI II’ van het Franse rapduo PNL, dat bestaat uit broer en zus Ademo en N.O.S. Het was een bron van inspiratie voor de voorstelling, maar de versie die we horen is licht bewerkt. Ze is wat trager en hoger van toon, en de intro wordt in een constante loop hernomen. Bovendien zijn de originele teksten verdwenen. Je hoort niet Ademo of N.O.S, maar Sorour Darabi zelf:

‘*No, I’m not a dog, my name is Dog. I mean my human calls me Dog. I’m feminist. I mean my human says I’m a feminist. She calls me feminist because I’m tender, because I’m hairy, because I’m inferior…*’. Deze ‘Dog’ vraagt zich af of dit wel de juiste reden is. Het mensenbaasje beheerst namelijk niet de juiste taal om met ‘Dog’ betekenisvol te praten. Zijn de kenmerken die Dog toegedicht wordt niet gebaseerd op de projecties van het baasje? Waarom is het altijd dat mensenbaasje dat praat en bepaalt hoe ‘Dog’ zich voelt of zelfs moet voelen?

Terwijl de muziek verder loopt, trekt Darabi een legergroen *bomberjack* , versierd met frivole accentjes, aan. H/Zij zet ook een pruik op met lange, sluike, zwarte haren. Traag maar gestaag, op handen en voeten als een hond, kruipt h/zij over het grijze tapijt. Daarbij vallen de felgele nagels aan de handen op. In een

uitgesproken mannelijke pose, met de benen wijd open, zet Darabi zich neer aan de voorkant van het podium, recht voor het publiek.

In die positie spreekt hij het publiek toe. '*Why do I hate everyone, every single person?... Why are you that asshole… I want to kill you all*'. Ondanks de harde woorden sust hij het publiek ook als h/zij tegelijk verklaart dat h/zij sommige leden van het publiek ook aardig vindt en niet wil vermoorden. Toch, stelt h/zij zal er een afstand blijven tussen hem/haar en ons, het publiek.

Het is zo duidelijk dat de verhouding met het publiek hier, net als in zijn vorige stukken 'Farci.e' en 'Savušun', centraal staat. Darabi richt zich voortdurend tot ons. Of we willen weten of h/zij gisterenavond anaal gevingerd werd? Of het leuk was? Hij vraagt het ons rechtstreeks, net als hun vragen over hun lichaam, seksualiteit, non-binariteit.

Hij richt zich echter ook tot een ander, onhoorbaar en onzichtbaar -onterecht afwezig- publiek, als hij de gordijnen tegen de muren aanspreekt. Dat publiek is kleurrijker, minder wit, meer trans, meer LGBTIQ+, meer body-positief, meer menselijk. Het is een terechte steek naar het zichtbare publiek dat door de corona-maatregelen bestaat uit in hoofdzaak witte professionals uit het werkveld.

Darabi's vertoog gaat alle kanten uit. Van boos en opgetogen, naar droevig en angstig, naar romantisch en opgewonden tot zichtbare vervreemd en gepijnigd. Het betoog zit op het randje van de hysterie, en dat merk je ook aan hun bewegingen. Soms beweegt Darabi rustig en ingetogen over het podium. Op andere momenten springt h/zij maniakaal rond of kruipt h/zij schokkerig, bijna onbeholpen, over het tapijt. Soms vloeien de handen en armen door de ruimte, alsof ze gedragen worden door een waterstroom of een zachte wind. Maar diezelfde handen kunnen ook wild, ongecontroleerd om zich heen slaan of hard klauwen over het tapijt, alsof ze geen greep krijgen op de dingen.

Stilaan merk je dat Darabi ons zo het lichaam als een non-binair gegeven wil laten verkennen. Gaandeweg exploreert h/zij klassiek mannelijke en vrouwelijke bewegingen om te achterhalen hoe h/zij ze zich kan eigen maken of juist verwerpen. Op muziek die doet denken aan de Serge Gainsbourg van 'Comme un boomerang' beweegt Darabi nu eens als een matador, dan weer als een flamencodanser(es).

Tegelijk blijft h/zij het publiek uitdagen. Heel wat bewegingen zijn lang niet zo herkenbaar. Ze voelen raar en zelfs *unheimlich* aan. Wanneer Darabi een haarborstel boven haalt en arm- en beenhaar begint te kammen tot over de tenen en vingers aan toe, voel ik al het haar op mijn eigen armen en benen omhoog springen, en verdringen de vragen zich. Wat is een normale beweging? Wat is een normaal lichaam? Welke beweging behoort bij welk lichaam? Wie bepaalt hoe dat lichaam zich moet gedragen. Waarom niet doen zoals je het zelf aangenaam vindt? Allemaal vragen die Darabi in mijn hoofd plant doorheen deze ontdekkingstocht.

De introloop van 'MOWGLI II' keert op het slot weer. Ook 'Dog' is weer van de partij: '*Hey there, hello, do you remember me?... Even in the jungle we are not invited… Only later I became your dog*'. Darabi spreekt klare taal: de jungle maakt geen onderscheid tussen lichamen en bewegingen. Enkel wij, het publiek, de samenleving, bepalen wie al dan niet welkom is of wat natuurlijk en normaal is en wat niet. Het voornamelijk witte publiek knikt en klapt. Maar dan is Darabi alweer verzwolgen door de duisternis van de jungle.